

De Dorpswandelaar nr. 1

Onder mijn schoenzolen verdwijnen klinkers, tegels en grint, als ik over de pleintjes, door straten, en langs zandpaden loop van mijn woonplaats, die niet mijn geboorteplaats is. Want die ligt een heel eind weg van de plek waar ik bijna 55 jaar geleden ben neergestreken en op 5 plekken woonachtig werd: Kerkakkers, Gegraaf, oud centrum, Leenderweg, en Dommelen Noord. Allemaal in Valkenswaard/Dommelen. Ben ik dan een Brabander geworden? Nee, net zo min als ik een Limburger-af ben geworden. Maar ik ben wel van deze regio gaan houden. Reden waarom ik me blijf bemoeien met het welbevinden van de mensen tussen wie ik in mag wonen. Wil ik soms de politiek in? Zitting nemen in lokale organen die van alles organiseren in de publieke ruimte, zoals wijkraden doen? Ook niet. Ik heb tegenover anderen ooit geprobeerd mijn gevoel als volgt te omschrijven: Ik voel continu de behoefte om dingen te bedenken die het leven met elkaar iets leuker, prettiger, gezelliger maakt. Is dat dan nodig? Nee. Maar als ik iets bedenk dat niets of heel weinig kost, wil ik het wel graag met mensen delen. En zodoende begeef ik mij wandelend door het dorp, waar ik aanspraak hoop te kunnen krijgen van andere wandelaars die mij willen verrijken met hun verhalen, waar ik van leer of die mijn ideeën willen aanhoren en er kritiek op mogen geven. Is dat dan leuk? Ja, dat is leuk, én ... ik heb tijd. Zat tijd.

Ik wandel dus. De laatste wandeling die ik maakte, was koud. Niet fris, maar koud. Ik parkeerde mijn fiets in het centrum bij een kennis die daar woonde en zei hem even gedag. Ben je aan de wandel, vroeg hij? Ja, ga je met me mee, zei ik? En dat gebeurde. Goed ingepakt tegen de gure wind vertrokken we. Rechtsaf, richting Geenhoven. We lopen toch geen 10 kilometer, hoorde ik naast me? Want dat haal ik niet. Inmiddels stonden we stil bij de nieuwbouw op de plek van de voormalige Skoda garage. Wat gaat het hier hard! Dat die bouwventen het niet koud hebben! Bewonderend en ook blij dat wij onze handen in onze zakken konden houden, flaneren we verder. Langs het gebouwtje van Zuidzorg, richting Geenhovense Dreef. Gaan we naar het nieuwe sportpark? Kijken naar de golfers? Nee joh, we lopen door en golf is er toch niet met die kou!

Dan gaan we maar richting het Stadswandelpark om daar een kopje koffie te drinken, stelt mijn wandelvriend voor. Dat lijkt mij een prima voorstel voor een niet al te verre uitstap met die kou. En om ons gesprekje op gang te houden, laat ik terloops het woord: Integritus vallen. Mijn vriend kijkt me aan en zegt: Ah wacht even, jij doelt op de komende gemeenteraadsverkiezingen en op de onderwereld die invloed probeert te krijgen in de Raad, toch? Nou, niet helemaal, zeg ik, maar het heeft er wel mee van doen. Ik denk dat veel mensen veel sneller dan voorheen hun goed - of afkeuring laten blijken middels Tweets (Twitter) en Facebook. Dat kan zeer beschadigend werken voor de zittende politici die meestal echt hun best willen doen, maar voor wie dat niet zint, zijn er genoeg kanalen waarin afgerekend kan worden met een tegenstander. Je verdedigen is haast onmogelijk. Gooi iets lelijks op internet en het gaat er nooit meer af. Integritus is dus niet alleen iets voor politici, je verwacht immers dat ze integer zullen zijn, maar het geldt net zo goed voor de burger. Ook die draagt een verantwoordelijkheid om integer te zijn.

Als we ons allemaal gaan gedragen zoals het hoort, zal het m.i. ook afgelopen zijn met veel politiek amateurisme in Raad en College, denk ik. Nu hebben de echte professionals geen zin in zo'n kwetsbaar baantje waarin ridiculisering van mensen en problemen voortdurend op de loer ligt. En bij beter gemotiveerde, eerlijk opererende politici hebben we allemaal baat.

Hè, zeg ik, dat was een lastige. Kom op, daar is de koffie. We vinden een warm plekje en slurpen voorzichtig aan de snoeihete kop waarin het koffievocht damp. Er ligt een verpakt koekje bij. Terwijl hij het velletje rond het koekje probeert los te peuteren, zegt mijn kennis: Ik las, dat eendjes voeren iets uit den boze is geworden. Het schijnt dat mensen hun over-brood in vijvers en vennen en zelfs in kleine beken aan de daarin levende eenden geven en dat dat zo de spuigaten uitloopt dat niet alleen de eenden er al indigestie van oplopen, maar dat vooral de alg-groei zo duizelingwekkend wordt dat

verstopping van de betreffende waterpartijen inclusief vergiftiging er het gevolg van zijn. Heel slecht voor ons drinkwater.

Lijkt me een idee voor een nieuwe wandeling antwoord ik, ga ik kijken op de bruggen waar mensen komen voeren. Misschien kan ik ze vragen of ze weten wat ze aan het veroorzaken zijn. Hoewel, een oma met kleinkind en wat kruimels, dat blijft lief om te zien en zal niet veel kwaad kunnen.

We lopen terug over de Parallelweg tot het IVN gebouwtje, rechtsaf de Bosstraat en Meerstraat door, langs la Toya en zo via de nieuwe Haagacker in aanbouw - wij vinden het mooi - naar het punt waar mijn fiets wacht.

Ik kijk al weer uit naar mijn volgende wandeling. Dan wil ik gaan kijken naar de nieuwe wijk die groeit onder de rode beuk, de zomereik en de blauwspaar in Dommelen Zuid.

Wie weet wat ik daar zie en hoor.

De... Dorpswandelaar.